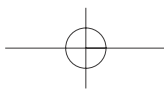
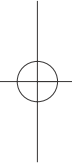
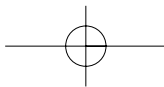
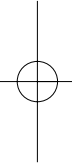
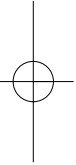

UIT DE VERTE

Timber Ridge Reeks deel 1

Tamera Alexander

Uit de verte

Roman

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2009 Tamera Alexander

Oorspronkelijke uitgever Bethany House Publishers, South Bloomington, Minnesota 55438, USA. Bethany House Publishers is een divisie van Baker Publishing Group, Grand Rapids Michigan.

Oorspronkelijke titel *From a Distance – Timber Ridge Reflections*.

Book 1

© 2010 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

www.uitgeverijvanwijnen.nl

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

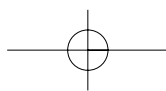
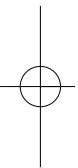
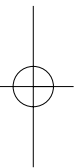
Omslagontwerp studiogearox.com

Omslagfoto Steve Gardner, PixelWorks Studios, Inc.

ISBN 9789051944013 / NUR 302

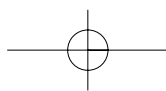
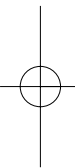
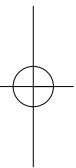
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kelsey,
Wat ben ik God dankbaar dat Hij jou aan ons heeft gegeven!
Nog geweldiger vind ik het dat jij jezelf aan Hem hebt gegeven.

Zij allen zijn in geloof gestorven; wat hun beloofd was zagen ze geen werkelijkheid worden, ze hebben slechts een glimp ervan begroet.

Hebreeën 11:13a (NBV)

1

Rocky Mountains, Colorado
15 april 1875

Elizabeth Garrett Westbrook liep nog iets dichterbij de rand toe, niet in het minst geïntimideerd door de enorme diepte van de kloof. Hier had ze zich haar hele leven op voorbereid. Daar was ze net zo zeker van als van het kloppen van haar hart. Op haar tweeëndertigste had ze nog steeds haar doel niet bereikt, wat deels verklaarde waarom ze bijna drieduizend kilometer westwaarts naar de stad Timber Ridge in Colorado was getrokken. En waarom ze een gezapig bestaan achter zich had gelaten in ruil voor het najagen van een droom, voor de tijd die haar nog restte.

De kou drong haar wollen jas binnen, door haar bloes en katoenen hemdje heen. Ze trok de jas dichterbij om zich heen, terwijl ze een blik wierp op de rivier die naadloos overliep in de diepuitgesneden vallei en op de bergen die zover het oog reikte grillig oprezen in het heldere ochtendlicht. Ze tuurde naar beneden, daar waar de aarde bij de punt van haar schoenen abrupt eindigde en waar de canyon adembenemend diep was.

Het kantoor van de *Chronicle* in Washington D.C., was gehuisvest in een pand dat vierhoog was. Ze schatte dat er minstens tien van die gebouwen op elkaar pasten en dat ze dan nog niet de rand van de klif zouden hebben bereikt waar zij stond. Nog nooit had ze zo'n veelbelovend gevoel gehad. Nu ze hier stond en dit alles aan-

schouwde, voelde ze zich ongelooflijk klein. Tegelijkertijd had ze echter groot ontzag voor de Schepper die met evenveel gemak deze grootsheid orkestreerde als de dissonanten in haar leven.

De competitie was zwaar geweest, maar ze had het gered; ze behoorde tot de laatste drie kandidaten voor de positie van fotograaf en verslaggever bij de *Washington Daily Chronicle*. De andere twee kandidaten waren mannen – mannen die ze kende, graag mocht en respecteerde en die de wereld zowel met een lens als met een pen konden beschrijven – wat betekende dat ze des te harder moest werken om zich te bewijzen.

De wind stak iets op en ze veegde een krul uit haar gezicht. Ze inhaleerde de pittige, koele lucht, hield haar adem even vast, om de lucht vervolgens geleidelijk aan te laten ontsnappen, precies zoals de artsen hadden voorgeschreven. De berglucht, geroemd om haar zuiverheid en geneeskrachtige werking, was nog dunner en verkwikkender dan ze had verwacht.

Terwijl ze zich weer op haar taak richtte, deed ze haar rugtas om en controleerde nogmaals het touw om haar middel. Daarna trok ze haar schoenen uit en zette een kousenvoet op de omgehakte boom.

Ze voelde of die natuurlijke brug haar gewicht hield en kwam tot de conclusie dat dat ruimschoots het geval was. Ook al zag de boom er stevig uit, ze had door schande en schande geleerd dat schijn soms bedriegt. Ze liet haar blik langs de knoestige stam glijden tot aan de overzijde van de richel zo'n zes meter verderop. Hoogten deden haar nooit zo veel, maar ging ze eenmaal op weg naar de overkant, dan waakte ze ervoor naar beneden te kijken. Ze hield haar blik liever op het doel gericht in plaats van op de obstakels onderweg.

Ze verplaatste het gewicht van haar rugtas, concentreerde zich op haar taak en zette die eerste belangrijke stap.

‘Niet vallen, miss Westbrook!’

Van schrik deed Elizabeth een stap terug totdat ze vaste grond onder haar voeten had en draaide zich om. Op het kronkelende bergpad achter haar stond Josiah, met in zijn hand het uiteinde van het touw dat achter hem aan een boom was vastgemaakt.

Er stond onzekerheid op zijn bruine gelaatstrekken te lezen. ‘Alleen maar een laatste waarschuwing, mevrouw. Voordat u de oversteek waagt.’

Ondanks het feit dat haar hart in haar keel klopte, probeerde ze vriendelijk te klinken. ‘Ik verzeker je, Josiah, dat er niets aan de hand is. Ik heb dit al heel wat keren gedaan.’ Alleen nog nooit over zo’n diepe canyon, dat moest ze toegeven. Maar of het nou om drie of om driehonderd meter ging, het vermogen om met succes een kloof te overbruggen draaide om concentratie en evenwicht. Dat hield ze zichzelf in ieder geval voortdurend voor. ‘Maar het zou wel helpen als je niet meer zou gillen.’

Zijn zachte lach klonk even diep als de canyon en even vriendelijk als het briesje. ‘Ik gil niet, mevrouw. Vrouwen, die gillen. Wij mannen, wij schreeuwen.’

Ze wierp hem een afkeurende blik toe. ‘Zou je dan als-jeblijft willen ophouden met dat *mannelijke* gegil.’

Hij trok aan de rand van zijn versleten vilthoed. ‘Ik zou niet hoeven gillen als u zich zou gedragen als een vrouw met gezond verstand. In plaats van als een... dwaze dame die over een boomstammetje huppelt om een vogelnest te fotograferen.’

De omgehakte boom zag er stevig uit en had een omtrek van wel een meter; heel iets anders dus dan het *boomstammetje* waar Josiah het over had. En de oversteek naar de andere richel gaf haar veel beter zicht op het arendsnest dat zich op een steile rotswand bevond, iets onder de rand van de klif, zo’n tien meter verderop. Dat nest met de diepte eronder en de bergen op de

achtergrond zou een adembenemende foto opleveren – als ze tenminste niet viel en haar nek brak.

Ze was veel smallere boombruggen en bredere kloven overgestoken dan deze. Als ze zoiets als dit deed, kreeg ze het gevoel weer een klein meisje te zijn en werd ze teruggevoerd naar een tijd waarin haar nog niet was verteld dat bepaalde dingen niet mogelijk waren.

‘Mag ik je eraan herinneren dat ik jou zeer goed betaal’ – ze trok een wenkbrauw op, maar waardeerde ondertussen de gekscherende omgang die hun samenwerking van begin af aan had gekenmerkt – ‘om mijn uitrusting te dragen en mij bij mijn werk te assisteren, niet om meningen te uiten over mijn beslissingen.’

‘Daar vraag ik niets extra’s voor, mevrouw. Die zijn gratis.’

Ze schudde haar hoofd om zijn brede grijns. De afgelopen week had Josiah Birch haar instructies nauwkeurig uitgevoerd, wat maar goed was ook. Wanneer de aanleiding sterk genoeg was, had de *Washington Daily Chronicle* diepe zakken.

Er hadden nog twee mannen gesolliciteerd naar de baan als haar assistent. Beiden hadden geschikt geleken, maar iets aan Josiah Birch had haar vertrouwen ingeboezemd. Hij had niet veel geleerd, maar kon wel lezen en schrijven. In een mum van tijd kon hij de chemische stoffen die ze voor haar werk nodig had even snel mengen als zij. En het feit dat hij twee keer zo zwaar was als zij, flink gespierd was en een open, eerlijk gezicht had, had zijn niet-bestaande curriculum vitae alleen maar kracht bijgezet.

Elizabeth concentreerde zich opnieuw op haar taak en zette haar rechtervoet op de boom. Als een koorddanser spreidde ze haar armen uit om te compenseren voor haar rugtas die zwaarder was dan gebruikelijk. Met zorg zette ze haar voet neer.

Daarna deed ze een tweede stap. En een derde...

Ongeveer vier meter onder haar stak er een richel uit de bergwand. Die rand zou haar val breken, mocht het touw niet standhouden. De richel stak echter slechts gedeeltelijk onder de natuurlijke brug uit. Daarna ging het loodrecht naar beneden tot de bodem van de canyon. Gelukkig liet ze zich niet snel door hoogtes intimideren. Ze bleef zich op haar voeten concentreren en keek zo nu en dan naar de overzijde.

Centimeter voor centimeter verdween de richel uit beeld. Ze weerstond de verleiding naar de rivier te kijken die zich als een slang door de vallei kronkelde. Er kwam een windvlaag van achteren die haar iets naar voren duwde. Er waaiden loshangende krullen in haar ogen. Het kostte haar even moeite houvast te vinden... maar het lukte toch. Het touw om haar middel stond echter ineens strak en trok haar naar achteren.

‘Nee, Josiah!’

Ze spande al haar spieren aan. Haar rug kromde zich. Het kostte moeite rechtop te blijven staan. Vanwege het gewicht om haar schouders wilde ze iets naar voren leunen, maar te ver naar voren leunen zou gevaarlijk kunnen zijn. Daarna deed ze iets wat ze niet moest doen...

De kronkelende rivier onder haar verscheen in haar blikveld.

Snel bracht ze haar ogen omhoog naar de richel en, zoals haar al op haar zesde was geleerd, stelde zich voor dat er een stok uit de boomstam onder haar stak die langs haar rug tot aan de hemelpoort reikte. Langzaam tilde ze haar kin op. En haar schouders. Haar benen trilden, maar ze hervond haar evenwicht en liep voetje voor voetje naar de overkant.

Terwijl een gevoel van vreugde door haar heen stroomde, stapte ze van de boom op de rotsgrond. *Terra firma*. Ze streek haar haar naar achteren en keek naar Josiah

aan de andere kant van de richel. Ze deed haar best haar opluchting te maskeren. 'Zie je wel? Ik zei toch dat je je niet druk moest maken.'

Hij stond met wijd open ogen te kijken. Zijn knokkels rondom het touw waren duidelijk zichtbaar een tint lichter geworden. 'U heeft me tien jaar van mijn leven ontnomen, mevrouw. Tien jaren die ik goed had kunnen gebruiken.' Zijn brede schouders gingen omlaag alsof er een onzichtbare last van hem was afgenomen.

Elizabeth zette haar tas neer en maakte die open. De opwinding golfde nog door haar heen. Iets meer opwinding dan ze had gedacht, maar het bereiken van de overkant vergoedde veel. 'Het spijt me, Josiah. Dat was niet de bedoeling. Maar ik doe dit al van jongs af aan. Ik rende altijd harder en klom hoger dan alle jongens die ik kende.' Ze keek naar het arendsnest zo'n zes meter verderop. 'En ik reed ook nog eens sneller dan zij.'

'Ik durf er wat onder te verwedden dat die jongens graag met u speelden.'

'Eigenlijk... niet. Ze vonden er niets aan omdat ik hen nooit liet winnen. Niet wanneer ik er iets aan kon doen, tenminste.' Ze pakte haar uitrusting uit, terwijl haar gedachten naar het touw rond haar middel gingen. Ineens kwam er een herinnering naar boven. Een herinnering aan een middag in de rijstal, jaren geleden. Ze had toen datzelfde gevoel van opwinding gehad als nu – totdat haar vader had ontdekt wat er was gebeurd. Een pestkop van een jongen had haar uitgedaagd voor een wedren te paard. Ze had hem vervolgens ruimschoots verslagen. Wat ze niet had geweten, was dat hij de zoon van haar vaders superieur was. Ook had ze er niet aan gedacht dat haar vader en zijn medeofficiers haar schrijlings zouden kunnen zien rijden met een rijbroek onder haar rok.

Haar poging om de beschaamde blik op zijn gezicht te vergeten had ze lang geleden opgegeven. Indertijd had ze

niet in de gaten hoe bepalend dat moment in haar leven zou worden.

Het arendsnest was gemaakt van stokjes en twijgjes en leek wel twee meter breed en bijna net zo diep te zijn. Het nest was gebouwd op een rand tegen de bergwand. Meesterlijk. Zelfs van deze afstand kon ze veren en plukjes grijswitte dons onderscheiden die er aan de zijkant uitstaken. Het nest was op dit moment leeg. Stel dat de bewoner ervan in de buurt was zodat ze die ook kon fotograferen. Niet dat een arend lang genoeg zou blijven zitten om vastgelegd te kunnen worden. Dat maakte het fotograferen van dieren – en van beweeglijke mensen – zo'n uitdaging. Als het onderwerp bewoog, al was het maar heel weinig, dan zag het plaatje er na het ontwikkelen spookachtig uit.

Sinds ze twee jaar geleden foto's had gezien van een plaats genaamd Yosemite had ze ervan gedroomd naar het westen te trekken en foto's van de kolonisiatiegrens te maken – een gebied, ver verwijderd van de hoofdstad van Amerika en van haar geboortegrond in Maryland.

Hoewel het landschap hier adembenemend was, was haar werkgever bij de *Chronicle*, Wendell Goldberg, eigenlijk uit op foto's van dieren in het wild. *Spectaculaire foto's van dieren in het wild* had hij enkele dagen geleden in een telegram geschreven – alsof ze daaraan herinnerd moest worden. Die foto's moesten vergezeld gaan van levensechte avonturen van mensen die in het Westen woonden. Van verhalen die de lof bezongen van de menselijke geest en die toekomstige reizigers en jagers zouden verlokken naar Colorado te trekken – wat vervolgens klanten zou opleveren voor een reisorganisatie van de grootste aandeelhouder van de *Chronicle*, Adam Chilton.

De reisorganisatie vormde slechts een klein onderdeel van Chilton Enterprises. Het grootste deel van het

bedrijfsfortuin kwam voort uit hotelbezit, met name uit hotels met kuuroorden. In het oosten deden verhalen de ronde over de therapeutische warmwaterbronnen in deze streek. Hun geneeskrachtige werking was onderwerp van gesprek bij extravagante introductiebals en bij dameskransjes. Hun weldadige werking werd breed uitgemeten in de luxe lederen omgeving van de herensociëteit en de rooksalons. Chilton Enterprises had gevraagd om foto's van bezittingen in de omgeving waar het bedrijf overwoog zijn vleugels verder uit te slaan. In ruil daarvoor zou het bedrijf enkel en alleen in de *Chronicle* adverteren.

Wendell Goldberg probeerde altijd winst te slaan uit zakelijke mogelijkheden als deze en zij beschouwde het als een eer om persoonlijk door deze man begeleid te worden – ook al was ze het niet altijd eens met zijn tactiek of mening.

‘Als ik u was, zou ik iets naar achteren gaan, miss Westbrook.’ In Josiahs stem klonk lichte drang door. ‘Zal lastig worden u helemaal hiervandaan te helpen. U slaat tegen de berg te pletter voordat ik de kans krijg u op te hijsen.’

Om hem een plezier te doen zette ze een klein stapje naar achteren. ‘Tevreden?’

Hij bolde zijn wangen op. ‘Het gaat er niet om of ik tevreden ben, mevrouw. Het gaat erom dat u mij heeft aangenomen om u veilig deze bergen op te brengen en weer af te helpen. Ik ken u nog maar een week, maar als u zo aan de zijkant van de berg gaat hangen...’ Hij lachte ietwat spottend. ‘Ik wil u niet beledigen, maar dat betekent dat er iets mis is met uw gezonde verstand.’

Elizabeth lachte. ‘Ik waardeer je bezorgdheid, maar ik verzeker je dat mijn verstand zeer gezond is. Aangezien we nog heel wat samen zullen reizen’ – ze deed haar best ernstig te klinken – ‘zou ik graag willen dat u voortaan uw

mening niet langer verbloemt, meneer Birch. Zeg wat u op uw lever heeft. Zonder vrees om mij te beledigen.'

Hij mompelde iets wat ze niet kon verstaan, maar wel kon bedenken. Daarna nam hij een houding aan die haar deed denken aan een beroemde zwarte redenaar die ze ooit had horen spreken. 'Ik probeer alleen mijn werk te doen, mevrouw. Daar heeft u mij immers voor aangenomen. En om recht voor zijn raap de waarheid te vertellen.'

Recht voor zijn raap de waarheid vertellen... Wat een verfrissende ervaring! Dit had ze veel liever, ook al kon het kwetsend of onplezierig zijn, dan te moeten ervaren dat er rechtstreeks tegen haar heel iets anders werd gezegd dan achter haar rug om – iets wat ze hoopte in het oosten te hebben achtergelaten. 'Ik denk dat jij en ik een goed stel vormen, Josiah.' Ook al waren ze een ongebruikelijk stel.

'Ik ben geneigd er ook zo over te denken, miss Westbrook. Zolang u geen dwaze dingen doet en onder aan de voet van een berg belandt.'

Ze koos ervoor die laatste opmerking te negeren en tilde het vier kilo wegende fototoestel uit haar juttetas. Ze zette het toestel zo dicht bij de rand als ze durfde, om ervoor te zorgen dat ze zowel het arendsnest in beeld kreeg als de vallei eronder met daarachter de bergketen. Ze raapte steentjes op en legde die onder het toestel om het op de ongelijke grond wat meer stabiliteit te geven.

Omdat ze niet al haar spullen kon dragen, had ze de natte glasplaat van het fototoestel van tevoren klaargeemaakt en in de lichtbeschermende houder geschoven. Dat betekende dat ze maar een beperkte hoeveelheid tijd had om de foto te maken, naar de overkant te lopen en de glasplaat te ontwikkelen voordat de lichtgevoelige chemicaliën zouden opdrogen. Wanneer ze in een donkere kamer werkte, was het al een lastige taak, laat staan in de

openlucht. Als de glasplaat opdroogde of als er een klein scheurtje ontstond, was die niet meer te gebruiken.

Ze lag plat op de klif, trok haar rok over haar benen en probeerde het beeld in de glaskijker scherp te stellen.

Toen Josiah haar die ochtend met de paarden bij het pension had opgewacht, was het nog vrij donker geweest. Een uur geleden hadden ze de paarden aan de voet van de berg achtergelaten en waren met behulp van lantaarns aan de klim begonnen. Daarna was er in het oosten beweging ontstaan totdat uiteindelijk de dageraad zich had aangekondigd, waardoor de tot die tijd verborgen spleten en kloven aan het licht kwamen. Ook de bergtoppen die zo hoog waren dat de paarsachtige wolken ze aan het zicht onttrokken, waren nu goeddeels te zien.

‘Ik durf te wedden dat u goed kon leren, mevrouw.’

Ze lachte om zijn woorden. ‘Dat ging me inderdaad aardig goed af.’ Ze zorgde ervoor aan de rechterkant de North Maroon Bell goed in beeld te hebben. De verschillende afstanden van de objecten zouden het beeld de nodige diepte geven. *Prachtig*. ‘Maar een van mijn onderwijzers, ene meneer Ainsworth... hij deelde de mening van de jongens over wie ik je vertelde. Hij voelde er niets voor mijn sportieve vaardigheden aan te moedigen.’

‘Betekent dat dat hij dat paardrijden en klimmen van u maar niets vond?’

Ze grinnikte. ‘Inderdaad, dat vond hij helemaal niets. Hij zei dat ik me... jongensachtig gedroeg en dat mijn zelfverzekerdheid ongepast en onaantrekkelijk was. Geen eigenschappen die een jongedame behoorde te hebben.’ Bijzonder dat ze zich precies kon herinneren wat Ainsworth had gezegd en dat ze nog steeds zijn irritante nasale klank kon horen. De onbeschoftheid van die opgeblazen, overmoedige...

‘Lijkt me niet verstandig voor een onderwijzer om dat

tegen een jong meisje te zeggen. En al helemaal niet tegen iemand die hem waarschijnlijk gemakkelijk had kunnen verslaan.' Josiah stootte een hoog lachje uit dat weerkaatste tegen de wanden van de canyon.

Terwijl ze meelachte, schoof Elizabeth de plaat in de gleuf van het toestel en haalde de bescherming eraf. Vervolgens haalde ze de koperen kap van de lens en liet de wetenschap haar wonder verrichten.

Haar kousenvoeten bewogen ritmisch op de klif op en neer. Stilzwijgend citeerde ze een toespraak die ze jaren geleden van haar vader had moeten bijwonen. *Zevenentachtig jaar geleden brachten onze voorvaderen op dit continent een nieuwe natie voort, gecreëerd in vrijheid en gewijd aan de gedachte dat...*

De meeste toehoorders die dag hadden het een teleurstellende toespraak gevonden, maar daar was zij het niet mee eens geweest. Ze was indertijd twintig, had stilletjes naast Tillie, haar zwarte kinderjuf, gestaan – haar volledige naam, tante Matilda, was ergens tijdens haar kindertijd verloren gegaan – en herinnerde zich nog elk detail van die plechtige bijeenkomst op het slagveld van Gettysburg. En dat zou ze zich haar leven lang blijven doen.

De wereld zal deze gebeurtenis zich niet lang herinneren, noch wat we hier zeggen, maar ik kan nooit vergeten wat zij hier hebben gedaan...

De veren in het nest bewogen op de wind, wat haar deed wensen dat ze dit moment in de ware betekenis van de tijd kon vastleggen zodat de mensen daadwerkelijk die veren zagen bewegen en de wind hoog boven de bergen en in de diepe canyon beneden hoorden fluiten. Er schoot haar een idee te binnen voor een artikel bij deze foto. Wanneer ze de foto aan het einde van de week naar Wendell Goldberg zou sturen, zou ze dat erbij doen. Ze borg die gedachte op, in de hoop dat ze zich die zou herinneren.

Toen er voldoende tijd was verstreken, zette ze de lenskap er zorgvuldig op en pakte snel haar toestel in. Nu moest ze de belichte plaat in de donkere tent zien te krijgen die Josiah aan de overkant had opgezet. Ze hees de tas op haar rug, controleerde het touw nog een keer en wierp hem een blik toe voordat ze de eerste stap zette.

De diepe groeven in zijn voorhoofd bleven haar bij terwijl ze zich aan de overtocht waagde. Haar rechterkous bleef haken aan een stukje bast, maar een achterwaarts rukje zorgde ervoor dat die weer losschoot. Ze bereikte de overkant en stapte op de richel waarna er een gevoel van triomf door haar heen schoot. Dat kon meneer Ainsworth met zijn oordeel over haar *jongensachtige* vaardigheden maar mooi in zijn zak steken!

In de tent – haar provisorische donkere kamer – ging ze snel aan het werk. Ze goot een ontwikkelvloeistof van ijzersulfaat en zuur over de fotografische plaat. De procedure veranderde de lichtgevoelige korrels in een metaalisch zilver dat glinsterde in de vage gloed van het stompe kaars.

Dit onderdeel van het proces bleef fascinerend om mee te maken; het beeld was werkelijk prachtig geworden. Ze spoelde de plaat nog een laatste keer af, waardoor die nu aan licht kon worden blootgesteld en verliet vervolgens de tent.

Terwijl Josiah alle spullen inpakte en op het muildier laadde, haalde zij haar schrijfblok tevoorschijn en maakte aantekeningen over de datum, tijd, plaats en belichting van de foto die ze zojuist had gemaakt, samen met een beschrijving ervan. Deze informatie hielp haar te begrijpen hoe de verschillende omstandigheden het welslagen van haar foto's beïnvloedden.

Ze stopte het schrijfblok weg en bukte zich om Josiah te helpen alles in te pakken. Op dat moment stokte haar adem in haar keel. Heel even maar – net voldoende om